

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

от Христо Данов

Смятам, че постановеното днес решение по к.д. № 5/2002 г. е неправилно по следните съображения:

1. Срокът, предвиден в разпоредбата на § 6а от ПЗР на ЗППДОП, е преклузивен, а не давностен. Следователно с неспазването му по силата на действието на самия закон той се погасява и престава да съществува. В това отношение ми се струва, че поддържаната теза, че се касае до давностен срок, е неоснователна. Давността не се прилага служебно и поради това обявяването на погасяване на вземанията на кредиторите става именно по силата на самия закон, а не по инициативата на длъжника.

2. Вземанията представляват част от правото на собственост по смисъла на чл.17, ал.3 от Конституцията и в тази насока са изричните мотиви на Решение № 2/2000 г. (обн., ДВ, бр.29/2000 г.), които споделям. В тази насока е и статията на д-р ю.н. Павел Стефанов “Понятието “собственост“ според Конституцията”. Сп. “Съвременно право”, 2001, № 6. Това е основно право, което не може да бъде нарушавано.

3. По силата на разпоредбата на чл.19, ал.2 от Конституцията законът трябва да създава еднакви правни условия за стопанска дейност на всички граждани и юридически лица. С Решение № 19/93 г. (обн., ДВ, бр.4/94 г.) Конституционният съд е приел дословно следното: *“по силата на чл.86 от Конституцията Народното събрание има право да приема закони по всякакви въпроси, без да са предвидени каквито и да било условия или изисквания по техния предмет и съдържание, стига да не са в противоречие с общите принципи и правила на Конституцията”*.

В мотивите и т.2 на диспозитива на решението си Конституционният съд изрично е приел, че *“при упражняването на частната собственост всички правни субекти са равнопоставени”*. Смятам това решение за основно за решаване на този казус сега и не виждам защо следва да се отстъпва от него. При това разпоредбата на чл.19, ал.2 от Конституцията е основно право в устройството на правовата държава,

което именно по силата на това решение ограничава възможностите на Народното събрание да създава закони, които му противоречат. Стопанската целесъобразност, която очевидно е водила законодателя при създаването на тази норма, не може да бъде основание за неспазване на основните изисквания на Конституцията.

Това основно право не може да бъде дерогирано със закон и да се създават неравноправни отношения между отделните стопански субекти в страната ни. В случая се погасяват по силата на закон вземания, представляващи част от собствеността на даден субект, което е равностойно на тяхното отнемане по принудителен ред, без надлежно компенсиране – чл.17, ал.5 от Конституцията. При това операцията се извършва от вече създадена неравноправност на стопанските субекти.

С оглед на казаното по-горе намирам, че нормата на § 6а от ПЗР на ЗППДОП е в несъответствие с Конституцията и посочените по-горе нейни разпоредби, поради което постановеното решение по това дело е неправилно и следваше искането да бъде уважено.

Христо Данов